

prima instanță: A. Danilov

dosarul nr. 2ra-1543/17

instanța de apel: A. Minciună, L. Popova, N. Simciuc

ÎNCHEIERE

25 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Luiza Gafton, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Adrian Zaplitnîi,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Adrian Zaplitnîi împotriva Societății cu răspundere limitată „Suntur”, intervenient accesoriu Societatea cu răspundere limitată „TezTur” cu privire la încasarea sumei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de către Adrian Zaplitnîi și menținută hotărârea Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău din 26 decembrie 2016,

c o n s t a t ă:

La data de 08 iunie 2016, Adrian Zaplitnîi a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Suntur” cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, în baza contractului turistic nr. 475 din 12 noiembrie 2015 a fost procurat de la compania turistică SRL „Suntur” pachetul de servicii turistice pentru perioada 03 ianuarie 2016 – 09 ianuarie 2016, achitând suma de 270 euro. La fel, a fost eliberat voucherul turistic nr. 104744381.

Menționează că, la data de 28 decembrie 2015, din cauza stării de sănătate a efectuat investigații medicale la Centrul de Diagnostic German iar conform concluziei medicale a fost diagnosticat cu XXXXX și XXXXX, inclusiv XXXXX, fiindu-i prescris regim de pat și urmarea tratamentului pe parcursul a doua săptămâni.

Invocă că, după constatarea acestor împrejurări legate de starea sănătății a informat prin telefon compania SRL „Suntur” și persoanele cu care urma să plece despre imposibilitatea plecării la odihnă, însă pârâta i-a comunicat că, acest pachet turistic a fost procurat de la SRL „TezTour” și reieșind din condițiile contractuale, returnarea banilor este imposibilă.

Susține că, din cauza stării de sănătate nu a beneficiat în final de serviciile turistice, astfel, la data de 19 ianuarie 2016 s-a adresat la SRL „Suntur” cu o cerere, prin care a solicitat returnarea prețului achitat în mărime de 270 Euro, însă

prin răspunsul din 18 februarie 2016 a fost informat despre imposibilitatea satisfacerii cerințelor, indicându-se că, între compania SRL „Suntur” și SRL „TezTour” au fost încheiate contracte cu condiții speciale de reziliere.

Solicită încasarea din contul SRL „Suntur” în beneficiul său a sumei de 270 Euro.

Prin încheierea protocolară a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 28 octombrie 2016 a fost atras în proces în calitate de intervenient accesoriu SRL „TezTour”.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 26 decembrie 2016 a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată.

Prima instanță, respingând acțiunea, și-a argumentat poziția prin faptul că, la data de 12 noiembrie 2015 între SRL „Suntur” și Adrian Berbec a fost încheiat contractul turistic nr. 474 pentru turiștii - Adrian Berbec, Vasile Sîrbu, Alexandru Zotea și Adrian Zaplitnîi, obiectul căruia era un sejur în Bulgaria pentru perioada 03 ianuarie 2016 – 09 ianuarie 2016, reclamantului fiindu-i eliberat voucherul turistic nr. 104744381.

Totodată, prima instanță a reținut că, la data de 28 decembrie 2015, reclamantului i-au fost cunoscute niște circumstanțe, în virtutea cărora nu a putut beneficia de serviciile turistice iar cererea de reziliere a contractului a fost adresată părâtei abia la data de 19 ianuarie 2016, după încheierea sejurului.

Astfel, prima instanță a reiterat că, deși contractul turistic a fost încheiat între SRL „Suntur” și Adrian Berbec, reclamantul este beneficiar al acestui contract primind voucherul turistic nr. 104744381 iar condițiile contractului enunțat îi sunt opozabile și, anume, pct. 4.4 (b) al contractului, conform cărora, în cazul în care rezilierea este efectuată din inițiativa beneficiarului după data de 24 decembrie 2015 se reține 100% din costul total.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2017 a fost respins apelul declarat de către Adrian Zaplitnîi și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 26 iunie 2017 și 27 iunie 2017, Adrian Zaplitnîi a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului și casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, hotărârile judecătorești sunt neîntemeiate, lipsite de suport juridic, deoarece instanțele judecătorești au încălcat normele de drept material și procedural și, anume, nu au fost constatate și elucidate pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei și au fost apreciate în mod arbitrar probele.

Menționează că, pachetul turistic a fost procurat de către Adrian Berbec, căruia i-a transmis suma de 270 Euro, însă la momentul transmiterii banilor și nici ulterior nu a semnat un contract de servicii turistice și nu i-au fost aduse la cunoștință careva condiții speciale referitor la acest sejur, mai mult, despre existența contractului de servicii turistice nr. 475 din 12 noiembrie 2015 a aflat pe parcursul examinării cauzei, fiind prezentat în instanța de judecată.

Susține că, contractul de servicii turistice nr. 475 din 12 noiembrie 2015 a fost primit de către un participant la sejur cu o zi înainte de plecare la munte, astfel, rezultă că, condițiile contractuale nu-i puteau fi cunoscute la data de 28 decembrie 2016, când a informat directorul companiei turistice că, urmare a înrăutățirii sănătății este nevoit să rezilieze contractul turistic și solicită restituirea sumei achitate, fapte confirmate și de Alexandru Zotea prin declarația din 15 iunie 2017, mai mult, până la data de 28 decembrie 2015, nu a primit nici voucherul turistic nr. 104744381.

Relevă că, starea precară a sănătății și imposibilitatea plecării la munte a fost confirmată de medicul de familie, concluzia consultativă a doctorului în științe medicale din cadrul Institutului de Neurochirurgie și Neurologie, dl. Octavian Mesic și de concluzia medicală a Centrului Diagnostic German.

Susține că, la data de 28 decembrie 2015, în prezența lui Alexandru Zotea și Vasile Sîrbu a comunicat administratorului companiei turistice, Elena Stog despre imposibilitatea plecării în sejurul turistic datorită stării precare a sănătății și rezilierea contractului turistic, fapt care a fost recunoscut în ședință de judecată de Elena Stog, decăzând, astfel, necesitatea invocării probei cu martori.

Afirmă că, intimata inițial nu a refuzat să returneze banii achitați în avans, invocând doar necesitatea primirii acordului din partea partenerilor SRL „TezTour”.

Relevă că, conform prevederilor art. 1143 alin. (1) și (2) din Codul civil, înainte de începutul călătoriei, turistul poate rezilia oricând contractul iar în cazul în care turistul reziliază contractul, organizatorul pierde dreptul asupra prețului călătoriei.

Invocă că, prevederile legale nu au instituit expres forma scrisă a cerinței de reziliere, din care motiv consideră că, în speță este suficientă comunicarea telefonică confirmată de ambele părți. Or, conform prevederilor art. 1144 din Codul civil, în cazul în care călătoria este îngreunată, periclitată prejudiciată considerabil din cauza unei forțe majore ce nu putea fi prevăzută în momentul încheierii contractului, atât organizatorul, cât și turistul poate rezilia contractul fără nici o altă condiție, or, reieșind din prevederile art. 978 alin. (2) din Codul civil, dacă s-a efectuat plata serviciilor în avans, prestatorul este obligat să restituie sumele conform art. 738 din Codul civil sau, în cazul în care rezilierea are loc din motive neimputabile prestatorului, conform regulilor privind îmbogățirea fără justă cauză.

Consideră că, clauza contractuală stipulată în pct. 4.1 cu privire la termenul de prezentare a cererii de reziliere a contractului în maxim de 21 de zile până la începutul călătoriei este abuzivă și nulă conform prevederilor art. 3 al Legii nr. 256 din 09 decembrie 2011 privind clauzele abuzive încheiate cu consumatorii.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din

materialele cauzei nu poate fi stabilită cu certitudine momentul comunicării deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursului.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către Adrian Zaplitrîni nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept

procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Adrian Zaplitnîi, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul lui Adrian Zaplitnîi ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Adrian Zaplitnîi se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
judecătorii

Iulia Sîrcu

Luiza Gafton

Mariana Pitic